

i alle Tilfælde, hvor der er Tale om at yde finansiel Støtte — altsaa saavel hvor der foreligger Angreb som Trusel om Angreb — maa være en Betingelse, at vedkommende Stat paa Forhaand har forpligtet sig til at antage og udføre de foreløbige Henstillinger, Raadet maatte vedtage, for at forhindre, at Situationen forværres, eller for at genoprette Freden, og til at acceptere Raadets Mægling; retlig Afgørelse eller Voldgift.

Man nærer ogsaa nogen Betænkelighed ved at fravige Principet i Pagtens Art. 4 derved, at Raadet i Henhold til det foreliggende Forslag skal kunne træffe Afgørelse og paalægge de enkelte Forbundsmedlemmer finansielle Forpligtelser, uden at disse, saafremt de ikke er Medlemmer af Raadet, har Lejlighed til at deltage i Raadets Forhandlinger og Afgørelser.

Endelig vil man anse det for ønskeligt, at der i Konventionen optages Bestemmelser om, at det skal være en Betingelse for, at Raadet i givet Fald beslutter at garantere for et Laan, at vedkommende Stat har ratificeret eller tiltraadt den almindelige Afrustningskonvention.

Disse Henstillinger var i det væsentlige imødekommet i det Forslag, der i Aar forelagdes Forsamlingen, dog var der ikke optaget nogen Bestemmelse i Konventionen om, at de Medlemmer, der ikke er repræsenteret i Raadet, skal være berettigede til at deltage i Raadets Forhandlinger og Afgørelser angaaende Ydelse af finansiel Støtte, men Bestemmelsen i Art. 28, 3. Stk., der fastsætter det modsatte, var bibeholdt.

Spørgsmaalet om, hvorvidt Konventionen skal komme til Anvendelse i Tilfælde af Krig, saavel som naar der kun foreligger Trusel om Krig, foresloges løst saaledes, at Art. 1 kun skulde handle om Hjælp i Tilfælde af Krig, medens Art. 2 skulde omhandle Hjælp i Tilfælde af en international Stridighed, der sandsynligvis vil føre til et Brud. Det var dog kun Ko-

mitéens Flertal, der sluttede sig til dette Forslag. Kanadas Delegerede foretrak kun at medtage Hjælp i Tilfælde af Krig, og Tysklands, Italiens og Japans Delegerede tog Forbehold om, at Laanet først burde ydes, naar Krig brød ud. Raadet skulde indtil da kun kunne meddele Parterne i en Strid, at finansiel Støtte vilde blive ydet den Stat, mod hvilken en af Parterne greb til Krig.

Forhandlingerne i 3. Udvalg indledes af Ungarns Repræsentant, General *Tanczos*, der ønskede at fremsætte nogle almindelige Bemærkninger, som Ungarn, der hverken var Medlem af Voldgifts- og Sikkerhedskomiteén eller af Raadet, ikke havde haft Lejlighed til at fremkomme med. Konventionsudkastet gik efter den ungarske Delegations Formening paa forskellige Omraader langt længere end Pagten navnlig derved, at Raadets Beføjelser udvides. Raadet er et politisk Organ og derfor præget af de deri repræsenterede Landes særlige Interesser, der ikke altid falder sammen med de urepræsenterede Landes og i visse Tilfælde endog kan være i Modstrid med disse sidstes. Ungarn kunde derfor ikke billige, at Raadet skal kunne forhandle og afgøre Spørgsmaal, der har Interesse for Ungarn, uden at det faar Lejlighed til at blive hørt, saa meget mere som Raadet ved Udkastet faar Ret til at afgøre, om et Land har krænket sine internationale Forpligtelser, hvilket ofte vil omfatte Spørgsmaal af retlig Art.

Paa Østrigs Vegne erklærede *Pflügl*, at den østrigske Regering betragtede Konventionen med stor Sympati, men at man desværre ikke kunde slutte sig til den paa Grund af, at Østrig ikke er frit stillet med Hensyn til Optagelse af Laan.

Man gik derefter over til en Drøftelse af de enkelte Artikler.

Paa Finlands Vegne foreslog *Holsti* helt at ændre Artiklerne 1 og 2 baade formelt og i Realiteten. De Forslag, han fremsatte, var allerede tidligere fremsat og forhandlet i Voldgifts- og Sikkerheds-